

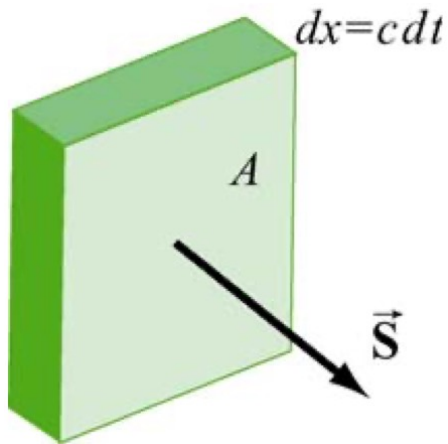
Ηλεκτρομαγνητικά Κύματα

Διάνυσμα Poynting

Έχουμε υπολογίσει την ενέργεια που αποθηκεύεται στο ηλεκτρικό και μαγνητικό πεδίο.

Εφόσον το ηλεκτρομαγνητικό κύμα αποτελείται και από τα δύο πεδία, μπορεί να μεταφέρει ενέργεια.

Έστω ότι έχουμε ένα επίπεδο ηλεκτρομαγνητικό κύμα το οποίο περνά από ένα αντικείμενο μικρού όγκου, επιφάνειας A και πάχους dx , όπως στο σχήμα.

Η ολική ενέργεια στον στοιχειώδη όγκο θα είναι:

$$dU = uAdx = (u_E + u_B)Adx = \frac{1}{2} \left(\varepsilon_0 E^2 + \frac{B^2}{\mu_0} \right) Adx$$

όπου $u_E = \frac{1}{2} \varepsilon_0 E^2$ και $u_B = \frac{B^2}{2\mu_0}$ είναι οι πυκνότητες ενέργειας σχετιζόμενες με το ηλεκτρικό και μαγνητικό πεδίο

Εφόσον το ηλεκτρομαγνητικό κύμα διαδίδεται με την ταχύτητα του φωτός, ο χρόνος που απαιτείται για να διαπεράσει τον στοιχειώδη όγκο θα είναι: $dt = dx/c$.

Μπορούμε επομένως να υπολογίσουμε το ρυθμό μεταβολής της ενέργειας ανά μονάδα εμβαδού, που συμβολίζεται με το σύμβολο S ως:

$$S = \frac{dU}{Adt} = \frac{c}{2} \left(\varepsilon_0 E^2 + \frac{B^2}{\mu_0} \right) \quad \text{με μονάδες μέτρησης στο SI να είναι } W/m^2$$

Διάνυσμα Poynting

Από τη σχέση μεταξύ των μέτρων του ηλεκτρικού και μαγνητικού πεδίου του κύματος:

$E = cB$ και $c = 1/\sqrt{\mu_0\epsilon_0}$ επομένως θα έχουμε:

$$S = \frac{dU}{Adt} = \frac{c}{2} \left(\epsilon_0 E^2 + \frac{B^2}{\mu_0} \right) = \frac{c}{2} \left(\epsilon_0 c^2 B^2 + \frac{B^2}{\mu_0} \right) = \frac{c}{2} \left(\frac{\epsilon_0 B^2}{\mu_0 \epsilon_0} + \frac{B^2}{\mu_0} \right) \Rightarrow S = \frac{cB^2}{\mu_0} = c\epsilon_0 E^2 = \frac{EB}{\mu_0}$$

Γενικά, ο ρυθμός της ροής ενέργειας ανά μονάδα επιφάνειας μπορεί να περιγραφεί από το διάνυσμα Poynting \vec{S} (προς τιμή του Βρετανού φυσικού John Poynting):

διάνυσμα Poynting: $\vec{S} = \frac{1}{\mu_0} \vec{E} \times \vec{B}$

Το διάνυσμα \vec{S} έχει την κατεύθυνση της κατεύθυνσης διάδοσης του κύματος.

Εφόσον τα δύο πεδία \vec{E} και \vec{B} είναι κάθετα μεταξύ τους, το μέτρο του διανύσματος \vec{S} :

$$|\vec{S}| = \frac{|\vec{E} \times \vec{B}|}{\mu_0} = \frac{EB}{\mu_0} = S$$

Για παράδειγμα, έστω ότι η ηλεκτρική συνιστώσα του ενός επίπεδου κύματος είναι:

$$\vec{E} = E_0 \cos(kx - \omega t) \hat{j} \quad \text{και} \quad \text{η αντίστοιχη μαγνητική συνιστώσα: } \vec{B} = B_0 \cos(kx - \omega t) \hat{k}$$

και η κατεύθυνση διάδοσης είναι στον +x-άξονα. Το διάνυσμα Poynting θα είναι:

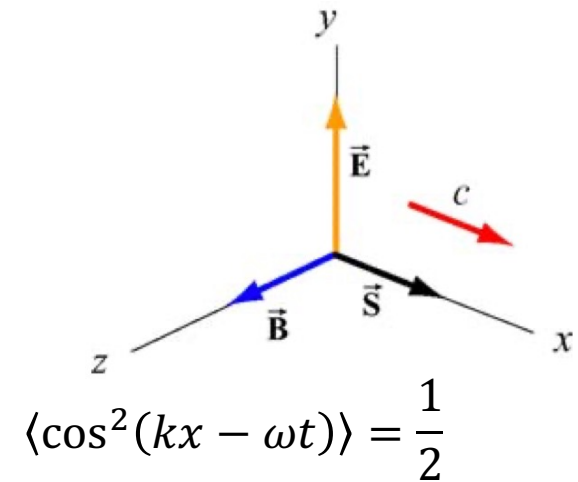
$$\vec{S} = \frac{1}{\mu_0} \vec{E} \times \vec{B} = E_0 \cos(kx - \omega t) \hat{j} \times B_0 \cos(kx - \omega t) \hat{k} = E_0 B_0 \cos^2(kx - \omega t) \hat{i}$$

Διάνυσμα Poynting

Όπως ήταν αναμενόμενο, το διάνυσμα Poynting είναι στην κατεύθυνση διάδοσης του κύματος.

Η **ένταση του κύματος**, I , ορίζεται ως η μέση τιμή του S ως προς τον χρόνο και δίνεται από τη σχέση:

$$I = \langle S \rangle = \frac{E_0 B_0}{\mu_0} \langle \cos^2(kx - \omega t) \rangle = \frac{E_0 B_0}{2\mu_0} = \frac{E_0^2}{2c\mu_0} = \frac{cB_0^2}{\mu_0}$$

Για να συσχετίσουμε την ένταση με την πυκνότητα ενέργειας χρησιμοποιούμε την σχέση μεταξύ της πυκνότητας ηλεκτρικής και μαγνητικής ενέργειας:

$$u_B = \frac{B^2}{2\mu_0} = \frac{(E/c)^2}{2\mu_0} = \frac{E^2}{2c^2\mu_0} = \frac{\epsilon_0 E^2}{2} = u_E$$

Με βάση τα προηγούμενα, η μέση ολική πυκνότητα ενέργειας γράφεται ως:

$$\langle u \rangle = \langle u_E + u_B \rangle = \epsilon_0 \langle E^2 \rangle = \frac{\epsilon_0}{2} E_0^2 = \frac{1}{\mu_0} \langle B^2 \rangle = \frac{1}{2\mu_0} B_0^2$$

Επομένως η ένταση σχετίζεται με την μέση πυκνότητα ενέργειας με τη σχέση:

$$I = \langle S \rangle = c \langle u \rangle$$

Διάνυσμα Poynting - παράδειγμα

Στα πάνω στρώματα της ατμόσφαιρας της γης, η μέση τιμή του διανύσματος Poynting ως προς τον χρόνο είναι: $\langle S \rangle = 1.35 \times 10^3 \text{ W/m}^2$ και είναι γνωστή ως **ηλιακή σταθερά**

(α) Υποθέτοντας ότι η ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία από τον ήλιο είναι ένα επίπεδο ημιτονοειδές κύμα, ποια θα είναι τα μέτρα του ηλεκτρικού και μαγνητικού πεδίου;

(β) Ποια είναι η ολική μέση ισχύς που ακτινοβολείται από τον ήλιο ως προς τον χρόνο; Η μέση απόσταση ήλιου-γης είναι $R = 1.50 \times 10^{11} \text{ m}$.

(α) Η μέση τιμή ως προς τον χρόνο του διανύσματος Poynting είναι: $\langle S \rangle = c \langle u \rangle = \frac{c}{2} \epsilon_0 E_0^2$

Επομένως, το πλάτος του ηλεκτρικού πεδίου θα είναι:

$$E_0 = \sqrt{\frac{2\langle S \rangle}{c\epsilon_0}} = \sqrt{\frac{2 \times 1.35 \times 10^3 \text{ W/m}^2}{(3 \times 10^8 \text{ m/s})(8.85 \times 10^{-12} \text{ C}^2/\text{N} \cdot \text{m}^2)}} \Rightarrow E_0 = 1.01 \times 10^3 \text{ V/m}$$

Η αντίστοιχη τιμή του πλάτους του μαγνητικού πεδίου θα είναι:

$$B_0 = \frac{E_0}{c} = \frac{1.01 \times 10^3 \text{ V/m}}{3 \times 10^8 \text{ m/s}} \Rightarrow B_0 = 3.4 \times 10^{-6} \text{ T}$$

Το πλάτος του μαγνητικού πεδίου είναι λιγότερο από 10% του μαγνητικού πεδίου της γης

Διάνυσμα Poynting - παράδειγμα

(β) Η ολική μέση ισχύς ως προς τον χρόνο, που ακτινοβολείται από τον ήλιο σε απόσταση R είναι:

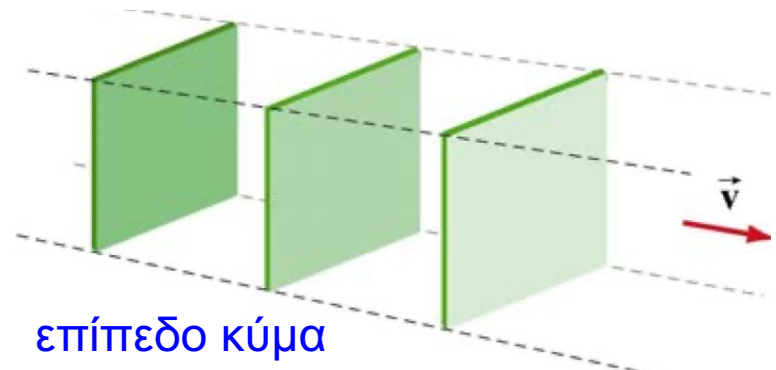
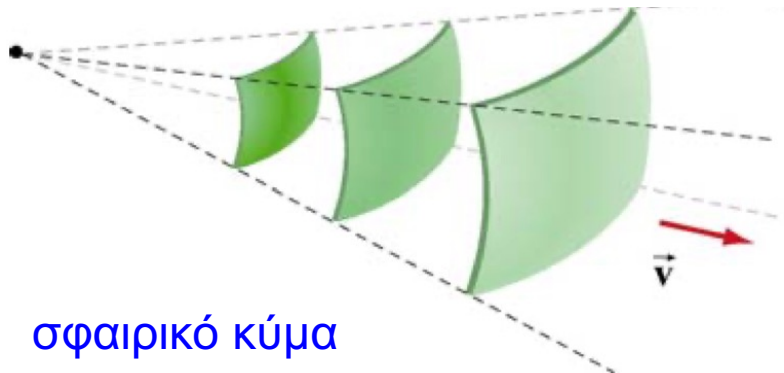
$$\langle P \rangle = \langle S \rangle A = \langle S \rangle 4\pi R^2 = (1.35 \times 10^3 \text{ W/m}^2) 4\pi (1.5 \times 10^{11} \text{ m})^2 = 3.8 \times 10^{26} \text{ W}$$

Ο τύπος κύματος που συζητείται στο παράδειγμα αυτό είναι ενός σφαιρικού κύματος που προέρχεται από μια σημειακή πηγή. Η ένταση σε απόσταση r από την πηγή είναι:

$$I = \langle S \rangle = \frac{\langle P \rangle}{4\pi r^2}$$

Η ένταση ελαττώνεται αντιστρόφως ανάλογα του τετραγώνου της απόστασης από την πηγή

Ωστόσο για ένα επίπεδο κύμα, η ένταση παραμένει σταθερή και δεν υπάρχει διασπορά στην ενέργειά του. Αυτά φαίνονται στο παρακάτω σχήματα όπου παρουσιάζονται τα σφαιρικά και επίπεδα ηλεκτρομαγνητικά κύματα.

Διάνυσμα Poynting - Παράδειγμα

Θα υπολογίσουμε την ένταση ενός στάσιμου ηλεκτρομαγνητικού κύματος που δίνεται από την εξίσωση: $E_y(x, t) = 2E_0 \cos(kx) \cos(\omega t)$ και $B_z(x, t) = 2B_0 \sin(kx) \sin(\omega t)$

Το διάνυσμα Poynting για ένα στάσιμο κύμα είναι:

$$\vec{S} = \frac{\vec{E} \times \vec{B}}{\mu_0} = \frac{1}{\mu_0} [2E_0 \cos(kx) \cos(\omega t) \hat{j}] \times [2B_0 \sin(kx) \sin(\omega t) \hat{k}]$$

$$\vec{S} = \frac{4E_0 B_0}{\mu_0} [\cos(kx) \cos(\omega t) \sin(kx) \sin(\omega t)] \hat{i} \Rightarrow \vec{S} = \frac{E_0 B_0}{\mu_0} [\sin(2kx) \sin(2\omega t)] \hat{i}$$

Η μέση τιμή ως προς τον χρόνο του διανύσματος Poynting θα είναι:

$$\langle S \rangle = \frac{E_0 B_0}{\mu_0} \sin(2kx) \langle \sin(2\omega t) \rangle = 0$$

Το αποτέλεσμα είναι αναμενόμενο από τη στιγμή που το στάσιμο κύμα δεν διαδίδεται.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η ενέργεια που μεταφέρεται από τα δύο αντίθετα διαδιδόμενα κύματα που σχηματίζουν το στάσιμο κύμα αναιρεί η μία την άλλη και δεν υπάρχει καθαρή μεταφορά ενέργειας.

Μεταφορά ενέργεια

Το διάνυσμα Poynting εκφράζει τον ρυθμό της ροής ενέργειας ανά μονάδα επιφάνειας.

Θα μπορούσαμε να εκφράσουμε τον ρυθμό της μεταβολής της ενέργεια σε ένα σύστημα

$$\frac{dU}{dt} = - \oiint \vec{S} \cdot d\vec{A} \quad \text{όπου } d\vec{A} = dA\hat{n} \text{ και } \hat{n} \text{ το μοναδιαίο διάνυσμα κάθετο στην επιφάνεια και με κατεύθυνση προς τα έξω}$$

Η πιο πάνω εξίσωση μας επιτρέπει να ερμηνεύσουμε το διάνυσμα Poynting ως την πυκνότητα της ροής της ενέργειας, σε αναλογία με την πυκνότητα ρεύματος \vec{J} :

$$I = \frac{dQ}{dt} = \iint \vec{J} \cdot d\vec{A}$$

Αν ενέργεια εκρέει από το σύστημα, τότε $\vec{S} = S\hat{n}$ και $dU/dt < 0$ υποδηλώνοντας ότι ενέργεια μεταφέρεται εκτός του συστήματος και η ενέργεια ελαττώνεται.

Αν ενέργεια εισρέει στο σύστημα, τότε $\vec{S} = S(-\hat{n})$ και $dU/dt > 0$ υποδηλώνοντας ότι ενέργεια μεταφέρεται στο σύστημα και η ενέργεια αυξάνει.

Μεταφορά ενέργεια

Σαν παράδειγμα για την κατανόηση της φυσικής σημασίας της παραπάνω εξίσωσης, θεωρούμε ένα πηνίο που αποτελείται από ένα μεγάλο μήκος πηνίο μήκους l , ακτίνας r και n -σπείρες ανά μονάδα μήκους. Υποθέτουμε τώρα ότι κάποια χρονική στιγμή το ρεύμα αλλάζει με ρυθμό $dI/dt > 0$.

Χρησιμοποιώντας τον νόμο του Ampere, το μαγνητικό πεδίο στο πηνίο θα είναι:

$$\oint \vec{B} \cdot d\vec{s} = Bl = \mu_0(NI) \Rightarrow \vec{B} = \mu_0 n I \hat{k}$$

Ο ρυθμός αύξησης του μαγνητικού πεδίου θα είναι: $\frac{dB}{dt} = \mu_0 n \frac{dI}{dt}$

Σύμφωνα με τον νόμο του Faraday: $\mathcal{E} = \oint_C \vec{E} \cdot d\vec{s} = -\frac{d\Phi_m}{dt}$

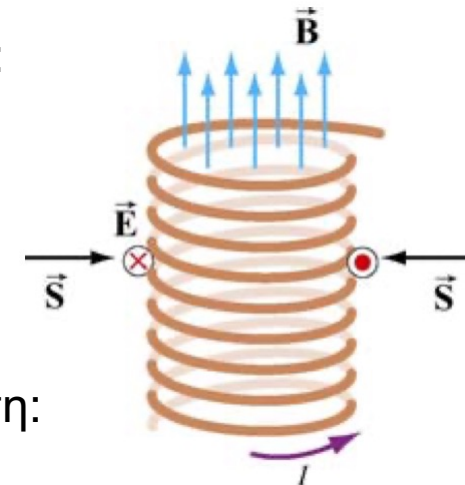
Μεταβάλλοντας τη μαγνητική ροή επάγεται ΗΕΔ που δίνεται από:

$$E(2\pi r) = -\mu_0 n \left(\frac{dI}{dt} \right) \pi r^2 \Rightarrow \vec{E} = -\mu_0 n \left(\frac{dI}{dt} \right) \hat{\phi}$$

Η διεύθυνση του ηλεκτρικού πεδίου είναι σύμφωνα με τη φορά των δεικτών του ρολογιού, ίδια με του επαγόμενου ρεύματος

Το αντίστοιχο Poynting διάνυσμα, μπορεί να εξαχθεί από τη σχέση:

$$\vec{S} = \frac{\vec{E} \times \vec{B}}{\mu_0} = \frac{1}{\mu_0} \left[-\frac{\mu_0 n r}{2} \left(\frac{dI}{dt} \right) \hat{\phi} \right] \times (\mu_0 n I \hat{k}) \Rightarrow \vec{S} = -\frac{\mu_0 n^2 r I}{2} \left(\frac{dI}{dt} \right) \hat{r}$$

ακτινική διεύθυνση
προς το εσωτερικό

Μεταφορά ενέργεια

Η μαγνητική ενέργεια που αποθηκεύεται στο πηνίο είναι:

$$U_B = \left(\frac{B^2}{2\mu_0} \right) (\pi r^2 l) = \frac{1}{2} \mu_0 \pi n^2 I^2 r^2 l$$

Ο ρυθμός μεταβολής της ενέργειας θα είναι: $P = \frac{dU_B}{dt} = \mu_0 \pi n^2 I \left(\frac{dI}{dt} \right) r^2 l = I |\mathcal{E}|$

όπου: $\mathcal{E} = -N \frac{d\Phi_m}{dt} = -(nl) \left(\frac{dB}{dt} \right) \pi r^2 = -\mu_0 \pi n^2 \left(\frac{dI}{dt} \right) r^2 l$ η επαγόμενη ΗΕΔ

Εύκολα μπορούμε να δούμε ότι:

$$\frac{dU}{dt} = - \oint \vec{S} \cdot d\vec{A} = \frac{\mu_0 n^2 r I}{2} \left(\frac{dI}{dt} \right) (2\pi r l) = \pi \mu_0 n^2 r^2 l I \left(\frac{dI}{dt} \right)$$

Επομένως καταλήγουμε: $\frac{dU}{dt} = - \oint \vec{S} \cdot d\vec{A} > 0$

Η ενέργεια του συστήματος αυξήθηκε, όπως ήταν αναμενόμενο, γιατί $dI/dt > 0$.

Εάν ωστόσο $dI/dt < 0$ τότε η ενέργεια θα ελαττωθεί και $dU/dt < 0$.

Πίεση ορμής και ακτινοβολίας

Το ηλεκτρομαγνητικό κύμα μεταφέρει ενέργεια αλλά και ορμή, και άρα θα μπορούσε να ασκεί μια πίεση ακτινοβολίας πάνω σε μια επιφάνεια εξαιτίας της απορρόφησης και ανάκλασης της ορμής αυτής.

Ο Maxwell έδειξε ότι αν ένα επίπεδο κύμα απορροφηθεί πλήρως από μία επιφάνεια, η ορμή που μεταφέρεται σχετίζεται με την ενέργεια που απορροφάται σύμφωνα με:

$$\Delta p = \frac{\Delta U}{c} \quad \text{πλήρης απορρόφηση}$$

Αν το ηλεκτρομαγνητικό κύμα ανακλαστεί πλήρως από μια επιφάνεια όπως συμβαίνει στην επιφάνεια ενός καθρέπτη, τότε θα έχουμε:

$$\Delta p = \frac{2\Delta U}{c} \quad \text{πλήρης ανάκλαση}$$

Για την περίπτωση της πλήρους απορρόφησης, η μέση πίεση ακτινοβολίας (δύναμη ανά μονάδα επιφάνειας) δίνεται από

$$P = \frac{\langle F \rangle}{A} = \frac{1}{A} \left\langle \frac{dp}{dt} \right\rangle = \frac{1}{cA} \left\langle \frac{dU}{dt} \right\rangle$$

Αλλά ο ρυθμός της ενέργειας που προσδίδεται στην επιφάνεια είναι

$$\left\langle \frac{dU}{dt} \right\rangle = \langle S \rangle A = IA$$

Αντικατάσταση στην εξίσωση της πίεσης δίνει:

$$P = \frac{I}{c} \quad \text{πλήρης απορρόφηση}$$

και ανάλογα για πλήρη ανάκλαση:

$$P = \frac{2I}{c} \quad \text{πλήρης ανάκλαση}$$

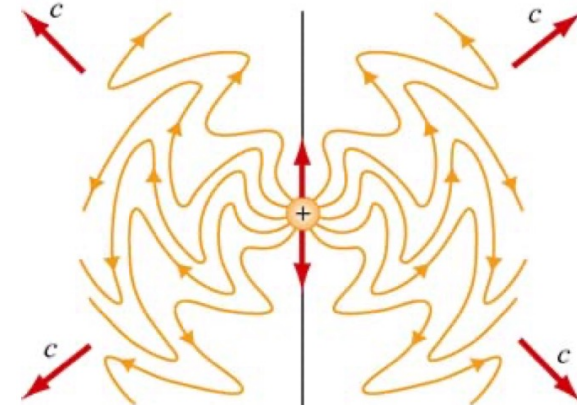
Παραγωγή ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων

Ηλεκτρομαγνητικά κύματα παράγονται όταν ηλεκτρικά φορτία επιταχύνονται.

Δηλαδή ένα φορτία πρέπει να ακτινοβολήσει (εκπέμψει) ενέργεια όταν επιταχυνθεί.

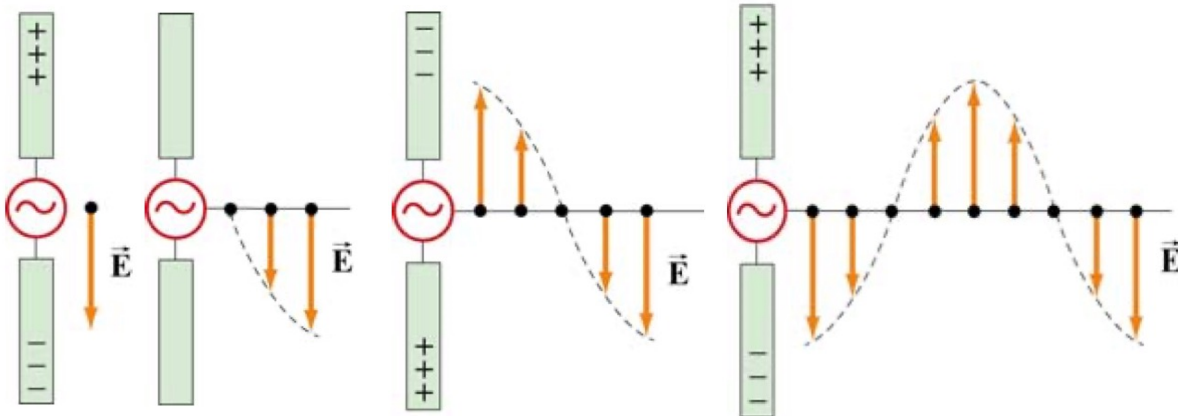
Ακτινοβολία δεν μπορεί να παραχθεί από ακίνητα φορτία ή φορτία τα οποία κινούνται με σταθερή ταχύτητα.

Οι ηλεκτρικές γραμμές που δημιουργούνται από ένα φορτίο που ταλαντώνεται φαίνονται στο διπλανό σχήμα.

Ένας συνηθισμένος τρόπος για την παραγωγή ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων είναι με το να εφαρμόσουμε μια ημιτονοειδή τάση σε μια κεραία, προκαλώντας φορτία να συγκεντρωθούν στην άκρη της κεραίας.

Σαν αποτέλεσμα δημιουργούμε ένα ταλαντευόμενο ηλεκτρικό δίπολο.

Παραγωγή ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων

Τη χρονική στιγμή $t=0$ τα άκρα της αντένας είναι φορτισμένα έτσι ώστε το πάνω τμήμα έχει θετικό φορτίο και το κάτω τμήμα έχει ίση ποσότητα αρνητικού φορτίου.

Το ηλεκτρικό πεδίο στην αντένα έχει φορά προς τα κάτω

Τα φορτία αρχίζουν να ελαττώνονται και μετά από χρόνο $T/4$ τα φορτία χάνονται στιγμιαία και το ηλεκτρικό πεδίο μηδενίζεται.

Μετάπειτα αλλάζουν πόλωση τα τμήματα της αντένας και αρνητικά φορτία αρχίζουν να συσσωρεύονται στο πάνω τμήμα ενώ θετικά φορτία στο κάτω μέρος. Μετά από χρόνο $T/4$ (ή την χρονική στιγμή $T/2$) έχει επιτευχθεί μέγιστο και το ηλεκτρικό πεδίο έχει κατεύθυνση προς τα πάνω.

Καθώς η συσσώρευση φορτίων συνεχίζει να ταλαντώνεται με αποτέλεσμα να δημιουργούνται συνεχώς ηλεκτρικά πεδία που εναλλάσσουν πολικότητα, τα πεδία αυτά δημιουργούνται και απομακρύνονται με την ταχύτητα του φωτός.

Η κίνηση των φορτίων δημιουργεί ταυτόχρονα, μεταβαλλόμενο ρεύμα το οποίο με τη σειρά του δημιουργεί μαγνητικό πεδίο το οποίο περικλείει την αντένα.

Η συμπεριφορά των πεδίων κοντά στην αντένα αναμένεται να είναι πολύ διαφορετική από τη συμπεριφορά μακριά από την αντένα.

Παραγωγή ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων

Θεωρούμε μια αντένα, κάθε τμήμα της οποίας έχει μήκος ίσο με ένα τέταρτο του μήκους της εκπεμπόμενης ακτινοβολίας.

Εφόσον τα φορτία διεγείρονται και ταλαντώνονται μεταξύ των τμημάτων της αντένας από την εναλλασσόμενη τάση, μπορούμε να προσεγγίσουμε τη συμπεριφορά της αντένας αυτής σε ένα ταλαντευόμενο ηλεκτρικό δίπολο.

Το ηλεκτρικό και μαγνητικό πεδίο για το δίπολο αυτό της αντένας φαίνεται στο διπλανό σχήμα, για την περίπτωση που το ρεύμα έχει φορά προς τα πάνω.

Να σημειωθεί ότι τα διανύσματα Poynting για τη συγκεκριμένη κατάσταση και θέσεις έχουν φορά προς τα έξω.

Εν γένει, τα πεδία που δημιουργούνται κατά την ακτινοβολία κοντά στην αντένα είναι ιδιαίτερα πολύπολοκα. Σε αποστάσεις πολύ μεγαλύτερες από το μήκος κύματος της ακτινοβολίας και των τμημάτων της αντένας, η ακτινοβολία προκαλείται από την συνεχή επαγωγή μαγνητικών πεδίων από μεταβαλλόμενα ηλεκτρικά πεδία και το αντίστροφο.

Και τα δύο πεδία ταλαντώνονται σε φάση και αλλάζουν σε πλάτος αντιστρόφως ανάλογα της απόστασης από την αντένα $1/r$

Η ένταση της μεταβολής αυτής αλλάζει ως $\sin^2 \theta / r^2$ όπου θ είναι η γωνία όπως μετράται από τον άξονα της αντένας. Η ένταση είναι μέγιστη στο επίπεδο που είναι κάθετο στον άξονα του διπόλου και περνά από το μέσο του.

